

5. neděle v mezidobí rok A (2026)

1. čtení – Iz 58,7-10

Vyrazí tvé světlo jako zora.

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Lámej svůj chléb hladovému, popřej pohostinství bloudícím ubožákům; když vidíš nahého, obleč ho, neodmítej pomoc svému bližnímu. Tehdy vyrazí tvé světlo jak zora, tvá jizva se brzy zacelí. Před tebou půjde tvá spravedlnost a za tebou Boží sláva. Tehdy budeš volat, a Hospodin ti odpoví, křičet o pomoc, a on řekne: 'Zde jsem!' Přestaneš-li utlačovat, ukazovat prstem, křivě mluvit, nasytíš-li svým chlebem hladového, ukojíš-li lačného, tehdy v temnotě vzejde tvé světlo, tvůj soumrak se stane poledním jasem.“

Mezizpěv – Žl 112,4-5.6-7.8a+9

Spravedlivý září v temnotách jako světlo.

Nebo: *Aleluja.*

Spravedlivý září v temnotách jako světlo řádným lidem,
je milosrdný, dobrotivý a spravedlivý.
Blaze muži, který se slitovává a půjčuje,
stará se o své věci podle práva.

Neboť navěky nezakolísá,
ve věčné paměti bude spravedlivý.
Nemusí se obávat zlé zprávy,
jeho srdce je pevné, důvěřuje v Hospodina.

Jeho srdce je zmužilé, nebojí se,
rozděluje, dává chudým,
jeho štědrost potrvá navždy,
jeho moc poroste v slávě.

2. čtení - 1 Kor 2,1-5

Hlásal jsem vám svědectví ukřižovaného Krista.

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Bratři, když jsem k vám přišel hlásat svědectví o Bohu, nepřišel jsem s nějakou zvláštní výřečností nebo moudrostí. Rozhodl jsem se totiž, že u vás nechci znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřižovaného. Vystupoval jsem u vás se skleslou náladou, se strachem a obavami. A moje mluvení a kázání nezáleželo v přemlouvavých slovech moudrosti, ale v projevování Ducha a moci. To proto, aby se vaše víra zakládala na moci Boží, a ne na moudrosti lidské.

Zpěv před evangeliem – Jan 8,12

Aleluja. Já jsem světlo světa, praví Pán, kdo mě následuje, bude mít světlo života. Aleluja.

Evangelium – Mt 5,13-16

Vy jste světlo světa.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Vy jste sůl země. Jestliže však sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. Nemůže se skrýt město položené na hoře. A když se svítílna rozsvítí, nestaví se pod nádobu, ale na podstavec, takže svítí všem v domě. Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.“

Homilie

Jeden biskup kdysi řekl, že „nejde jen o to, aby lidé o Bohu slyšeli, ale aby ho zakusili.“

Biskup se tímto výrokem dotkl samotné podstaty věci. Víra totiž není teorie, ale praxe. Ve víře nejde jen o to něco vědět, ale něco prožít.

Tento výrok je dobrým úvodem k jednomu verši z dnešní liturgie slova. Apoštol Pavel chce, jak čteme ve druhém čtení, „aby se víra (...) [Korint'anů] neopírala o lidskou moudrost, ale o Boží moc“ (1 Kor 2,5).

Samozřejmě nejde jen o víru církve v Korintu, ale o víru nás všech.

O čem tento verš mluví? Víra totiž musí mít svůj základ. Je to jakýsi fundament či základní kámen. Něco, co víru nese. Bez toho se víra zhroutí.

Tím něčím je zkušenost Boží moci.

Zároveň nás Pavel učí, co není základem víry. Základem víry není lidská moudrost.

To, že lidská moudrost není základem, neznamená, že není důležitá. Je důležitá, ale nemůže být základem. Stejně jako jsou duté cihly a polystyren důležité při stavbě domu, ale nestaví se z nich základy.

Co je to zkušenost Boží moci?

Je to skutečná pomoc, kterou můžeme od Boha zakusit. Tato pomoc k nám může přijít mnoha způsoby, podle toho, co právě nejvíce potřebujeme.

Může to být útěcha, když jsme zarmouceni. Může to být zvláštní světlo, když musíme učinit důležité rozhodnutí. Může to být dar trpělivosti při péči o nemocné dítě. Může to být síla potřebná k vysvobození ze závislostí. Může to být také moc, která se projeví v zázračném uzdravení či záchraně.

To všechno jsou projevy Boží moci a Božího působení.

A to je základ naší víry. Na tom se naše víra opírá. Protože víra není teorie, ale praxe.

Proč je to tak důležité?

Je to důležité proto, že velmi mnoho lidí redukuje víru právě na určitou teorii. Máme určité pravdy, stanovená pravidla, přikázání chování v různých situacích.

A to všechno je pravda a je to dobré. Je tu však jeden háček – často tam chybí Bůh. A pak je těžké mluvit o víře.

V našich kostelech, na našich katechezích, během naší modlitby můžeme vyslovit mnoho slov „o“ Bohu, ale samotného Boha tam nemusíme najít.

Jsem si jistý, že jsi o Bohu slyšel, ale nejsem si jistý, zda jsi Boha zakusil.

Můžeme se zeptat: A je tato zkušenost nutná? Nestačí znát katechismus? Znat příkázání? Znat pravidla? A samozřejmě se jimi řídit?

Nestačí!

Nestačí číst o rybaření. Je třeba ještě chytit rybu.

Nestačí snít o plavbě. Je třeba nastoupit do lodi a zvednout plachty.

Nestačí chtít se vdát. Je třeba nějakému muži říci „ano“.

Stejně tak nestačí číst o Bohu, myslet na Boha, snít o Bohu nebo chtít být s Bohem. Je třeba Boha okusit.

Je třeba ho zakusit. Setkat se s ním. On není teorií, ale skutečnou, živou osobou.

Jak to udělat?

Především je třeba po tom toužit, hledat to, modlit se za to. Hledat největší poklad- Boha. A hledání Boha znamená dát Mu místo.

V životě je mnoho důležitých věcí – jako rodina, práce a zdraví. A je také mnoho maličkostí a zbytečností – jako televize, sociální sítě, zábava, balíček chipsů, pohodlí. Bůh však musí stát nad tím vším. Hledání zkušenosti Boha musí mít absolutní prioritu. Nad televizí, zábavou a pohodlím. A také nad rodinou, prací a zdravím.

Mělo by stačit toto uvažování: **Pokud Bůh je, pak je vším.** A pokud je vším, nechovej se k němu jako k balíčku chipsů a soutěži v zápasu fotbale.

Říká se, že když je Bůh na prvním místě, všechno je na správném místě.

A odkud se tedy bere tolik nepořádku u nás?

Protože stále není na prvním místě. Amen.